

ПРОЕКТ

*{розроблений Держкомнацрелігій та поданий
до Кабінету Міністрів України у листопаді 2010 року;
оприлюднений на засіданні Всеукраїнської Ради Церков}*

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації»

□

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 25, ст. 283; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 20, ст. 277, № 30, ст. 418; 1993 р., № 26, ст. 277; 1994 р., № 13, ст. 66; 1996 р., № 3, ст.11; 1997 р., № 8, ст. 62; 2003 р., № 10-11, ст. 87), виклавши його в такій редакції:

"ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про свободу совісті та релігійні організації»

□

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

□

Стаття 1. Завдання Закону

Завданнями цього Закону є:

забезпечити відповідно до Конституції України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, інших міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, реалізацію кожним права на свободу совісті, світогляду та віросповідання, а також рівність усіх перед законом, незалежно від світогляду чи віросповідання;

визначити права та обов'язки держави і релігійних організацій у сфері свободи світогляду, віросповідання та релігійної діяльності;

сприяти толерантному ставленню та взаємоповазі між особами, які мають різний світогляд чи віросповідання, та між релігійними організаціями різних віросповідань;

запобігати виниканню конфліктів на ґрунті світогляду чи віросповідання;

остаточно подолати негативні наслідки державної політики войовничого атеїзму.

Стаття 2. Законодавство про свободу совѣсти, світогляду, віросповідання та релігійні організації

1. Законодавство про свободу совѣсти, світогляду, віросповідання та релігійні організації складається з Конституції України, цього Закону та інших актів законодавства.

2. Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом та іншими актами законодавства України у сфері свободи совѣсти, світогляду, віросповідання та про релігійні організації, застосовуються правила відповідного міжнародного договору України.

Стаття 3. Право на свободу совѣсти, світогляду та віросповідання

1. Кожен незалежно від місця перебування має право на свободу совѣсти, світогляду та віросповідання. Це право включає свободу мати або не мати, приймати та змінювати світогляд або релігію на свій вибір, а також свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати жодної, безперешкодно здійснювати одноосібно чи спільно з іншими, публічно чи приватно релігійні обряди та церемонії, іншу релігійну діяльність, відкрито виявляти та вільно поширювати свої переконання, а також навчати світогляду чи релігії інших осіб.

2. Свобода виявляти світогляд та сповідувати релігію може бути обмежена лише законом і лише в інтересах забезпечення громадської безпеки та охорони громадського порядку, здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб, коли таке обмеження є необхідним у демократичному суспільстві.

3. Жоден світогляд чи релігія не можуть бути визнані обов'язковими. Не допускається примус при визначенні особою ставлення до світогляду та релігії, до сповідання або відмови від сповідання релігії, вияву своїх переконань чи відмови їх виявляти, до участі або неучасті у богослужіннях, релігійних обрядах і церемоніях, до навчання релігії.

4. Батьки, усиновлювачі, опікуни та піклувальники дитини мають право виховувати дитину відповідно до власного світогляду та релігійних переконань без заподіяння шкоди психічному чи фізичному здоров'ю дитини.

Релігійне виховання та навчання дітей до досягнення ними чотирнадцяти років відбувається лише за згодою їхніх батьків або осіб, які їх замінюють.

Релігійне виховання та навчання дітей у віці від чотирнадцяти до вісімнадцяти років здійснюється лише за їхньою згодою.

5. Таємницю сповіді гарантовано законом. Ніхто не має права вимагати від священнослужителів надавати відомості, які вони одержали під час сповіді.

Стаття 4. Заборона дискримінації на підставі світогляду чи віросповідання

1. Кожен, незалежно від свого світогляду та віросповідання, є рівним перед законом. У документах, що посвідчують особу, ставлення до релігії не вказується.

2. Дискримінацію на підставі світогляду, віросповідання чи належності до будь-якої з релігійних організацій заборонено.

3. Будь-яке розрізнення, виняток, обмеження чи надання переваг за ознакою світогляду чи віросповідання, окрім випадків, встановлених цим законом, так само як і розпалювання пов'язаних з цим ворожнечі, ненависті чи образа почуттів, тягнуть за собою відповідальність, встановлену законом.

4. Релігійні організації та їхні представники не повинні у будь-якій формі проповідувати ворожнечу чи ненависть до будь-кого, хто має інший світогляд чи віросповідання.

5. Ніхто не може бути звільнений від виконання своїх обов'язків перед державою або відмовитися від виконання законів за мотивами релігійних чи інших переконань. У разі, коли виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, держава гарантує право таких громадян на проходження альтернативної (невійськової) служби в порядку, встановленому законодавством.

Стаття 5. Держава та релігійні організації

1. Відносини держави та релігійних організацій в Україні ґрунтуються на принципі взаємовідокремлення церкви (релігійних організацій) та держави.

2. Держава захищає права релігійних організацій, поважає та бере до уваги їхні традиції, внутрішні настанови, в тому числі норми канонічного права, що не суперечать законодавству.

3. Держава не втручається у діяльність релігійних організацій, що здійснюється в межах закону.

4. Усі релігійні організації є рівними перед законом. Встановлення будь-яких переваг або обмежень однієї або кількох релігійних організацій щодо інших не допускається.

5. Держава сприяє забезпеченню реалізації кожним права на свободу совісті, світогляду та віросповідання у Збройних Силах України та інших військових формуваннях, утворених відповідно до законів України, а також у державних установах, які за характером своєї діяльності обмежують спілкування або право на пересування громадян.

Порядок реалізації кожним права на свободу світогляду та віросповідання у Збройних Силах України та інших військових формуваннях, утворених відповідно до законів України, а також у державних установах, які за характером своєї діяльності обмежують

спілкування або право на пересування громадян, визначається відповідними центральними органами виконавчої влади.

6. Держава не фінансує діяльність релігійних організацій.

Держава може повністю або частково фінансувати суспільно корисні проекти, які здійснюють релігійні організації в порядку, передбаченому цим Законом.

7. Релігійні організації мають право брати участь у суспільному житті, здійснювати некомерційну господарську діяльність, поширювати свої погляди через засоби масової інформації та в інший спосіб, що передбачений для непідприємницьких товариств.

8. Релігійні організації не фінансують діяльність політичних партій і виборчих блоків, не висувають кандидатів до органів державної влади та органів місцевого самоврядування та не здійснюють передвиборчу агітацію самостійно чи спільно з суб'єктами виборчого процесу в Україні.

Фізичним особам, які мають право діяти та діють від імені релігійної організації, забороняється здійснювати передвиборчу агітацію самостійно чи спільно з суб'єктами виборчого процесу в Україні.

9. Священнослужителі, інші фізичні особи, які мають право діяти та діють від імені релігійних організацій, можуть брати участь у політичному житті, зокрема обирати та бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування, нарівні з усіма громадянами України з урахуванням положень цієї статті.

10. Релігійні організації зобов'язані дотримуватися вимог законодавства України.

Стаття 6. Освіта, наука та релігійні організації

1. Державна система освіти в Україні має світський характер. Навчально-виховний процес у державних і комунальних навчальних закладах ґрунтується на засадах світоглядного плюралізму та позаконфесійності.

2. Викладання у державних та комунальних навчальних закладах духовно-моральних дисциплін і дисциплін про релігію може здійснюватись факультативно і лише у формах, що не супроводжуються релігійними обрядами.

3. Педагогічні, науково-педагогічні та інші працівники навчальних закладів зобов'язані здійснювати навчально-виховний процес на засадах толерантності та поваги до кожного, незалежно від його світогляду, віросповідання чи належності до будь-якої релігійної організації, а так само незалежно від власних вподобань.

4. Не допускається обмеження у проведенні наукових, в тому числі релігійних і релігієзнавчих, досліджень та поширенні їхніх результатів за ознакою відповідності чи невідповідності будь-якій світоглядній чи віросповідній доктрині.

5. Релігійні організації мають право створювати для релігійної освіти дітей і дорослих духовні навчальні заклади і групи з вивчення відповідного віровчення, а також проводити навчання в інших формах.

6. Релігійні організації нарівні з іншими юридичними особами приватного права мають право у встановленому порядку засновувати дошкільні, загальноосвітні та вищі навчальні заклади, зокрема з релігійно визначеною системою виховання.

Розділ II

РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

□

Стаття 7. Релігійні організації

1. Релігійними організаціями в Україні визнаються об'єднання фізичних осіб без статусу юридичної особи та юридичні особи приватного права, утворені віруючими з метою спільного задоволення релігійних потреб або ведення релігійної діяльності.

2. Релігійні організації у своїй внутрішній діяльності керуються власними настановами і не повинні втручатися у діяльність інших релігійних організацій, окрім випадків участі релігійних об'єднань, їхніх керівних органів чи керівників у діяльності релігійних організацій, що входять до складу таких об'єднань, в порядку, визначеному їхніми статутами.

Стаття 8. Організаційно-правові форми релігійних організацій

1. Релігійні організації можуть утворюватися у формі релігійних громад, релігійних установ та релігійних об'єднань.

2. Релігійною громадою є місцеве добровільне об'єднання фізичних осіб одного і того ж віросповідання (членів) з метою спільного задоволення релігійних потреб, незалежно від того, має намір таке об'єднання набути статусу юридичної особи чи ні. Члени релігійної громади беруть безпосередню участь у її діяльності та управлінні нею.

3. Релігійні установи (монастирі, релігійні братства (сестринства), місіонерські товариства (місії), духовні навчальні заклади тощо) є організації зі статусом юридичної особи, створені для досягнення визначеної засновником мети. Засновником релігійної установи може бути одна чи декілька релігійних організацій, що зареєстровані згідно з цим

Законом.

4. Релігійні об'єднання складаються з релігійних організацій, утворюються та набувають статусу юридичної особи у порядку, визначеному цим Законом.

5. Основи статусу релігійних організацій як юридичних осіб приватного права визначаються законодавством України. На них поширюються норми законодавства щодо непідприємницьких товариств та установ з урахуванням положень цього Закону.

Стаття 9. Особливості правового статусу релігійної громади

1. Релігійні громади без статусу юридичної особи можуть здійснювати свою діяльність, не повідомляючи державні органи та органи місцевого самоврядування про своє заснування.

2. Релігійні громади, що складаються щонайменше з десяти учасників з повною цивільною дієздатністю, мають право набути статус юридичної особи в порядку, визначеному законодавством.

3. Релігійні громади можуть самостійно визначати правила прийому членів до свого складу та виключення їх зі свого складу і мають право вести реєстр членів громади. Члени релігійної громади мають право в будь-який час вийти зі складу громади.

4. Релігійні громади самостійно визначають свою підлеглість у канонічних та організаційних питаннях релігійним об'єднанням, зареєстрованим в Україні, а також закордонним чи міжнародним релігійним об'єднанням і релігійним центрам, мають право на вільний вихід із цієї підлеглості та на її зміну.

Стаття 10. Особливості правового статусу релігійної установи

1. Релігійна установа вважається створеною з дня її реєстрації у порядку, визначеному цим Законом.

2. Засновник має право формувати чи затверджувати керівні та інші органи релігійної установи в порядку, визначеному статутом установи.

3. Засновник визначає підлеглисть релігійної установи у канонічних та організаційних питаннях релігійним об'єднанням, зареєстрованим в Україні, або закордонним релігійним об'єднанням і центрам.

Стаття 11. Релігійні об'єднання

1. Релігійні об'єднання діють в Україні з місцевим чи всеукраїнським статусом та вважаються створеними з дня їх реєстрації у порядку, визначеному цим Законом.

2. Засновниками місцевих релігійних об'єднань можуть бути щонайменше три релігійні громади, що зареєстровані згідно з цим Законом.

3. Засновниками всеукраїнського релігійного об'єднання є релігійні громади, що зареєстровані на території більшості адміністративно-територіальних одиниць України вищого рівня: областей, Автономної республіки Крим, міст Києва і Севастополя, або щонайменш три місцевих релігійних об'єднання.

4. Релігійні об'єднання самостійно визначають свою ієрархічну структуру відповідно до внутрішніх настанов свого віросповідання.

5. Керівні та інші органи релігійних об'єднань можуть утворюватися у формі релігійних установ.

6. Релігійні об'єднання, зареєстровані в Україні, самостійно визначають свої відносини із закордонними релігійними об'єднаннями і центрами, зокрема мають право на канонічне та організаційне підпорядкування закордонним релігійним центрам, а також право входити до складу міжнародних релігійних і міжрелігійних об'єднань, якщо при цьому не порушується законодавство України.

Стаття 12. Закордонні релігійні об'єднання і центри

1. Закордонні релігійні об'єднання і центри мають право засновувати на території України свої представництва.

2. Представництва закордонних релігійних об'єднань і центрів, що діють в Україні, підлягають обов'язковій державній реєстрації в порядку, визначеному цим Законом.

Стаття 13. Правоздатність та дієздатність релігійних організацій

1. У разі реєстрації релігійна організація набуває статус юридичної особи.

2. Цивільна правоздатність релігійної організації, що набули статусу юридичної особи, виникає та припиняється у порядку, визначеному законодавством. Релігійні організації набувають цивільних прав та обов'язків і здійснюють їх через свої органи, що створюються і діють відповідно до статуту з урахуванням вимог цього Закону.

3. Релігійні організації, що набули статусу юридичної особи, мають право створювати відповідно до законодавства філії та представництва, інші відокремлені структурні підрозділи без статусу юридичної особи.

Стаття 14. Найменування релігійних організацій

1. Релігійні організації, незалежно від їхньої організаційно-правової форми самостійно визначають своє повне найменування відповідно до власних традицій. Повне найменування релігійної організації обов'язково повинно містити вказівку на її віросповідну приналежність та може містити назву адміністративно-територіальної одиниці, на території якої діє релігійна організація.

2. Окрім повного, релігійні організації мають право використовувати своє скорочене найменування.

3. Виключно релігійні об'єднання, що діють із всеукраїнським статусом, мають право використовувати у своєму найменуванні слово "Україна" та похідні від нього.

4. У разі, якщо релігійна організація входить до складу релігійного об'єднання, вона зобов'язана зазначити найменування цього релігійного об'єднання у своєму повному найменуванні. У разі виходу зі складу релігійного об'єднання релігійна організація зобов'язана змінити свою назву, виключивши з неї назву релігійного об'єднання та внівши відповідні зміни до свого статуту.

5. Представництва, що утворені Україні закордонним релігійним об'єднанням чи центром, зобов'язані зазначити найменування такого об'єднання чи центру у своєму повному найменуванні.

6. Створення релігійних організацій з однаковим найменуванням не допускається. У разі, якщо на ту саму назву претендують дві або більше релігійні організації, пріоритет надається організації, що на момент набрання чинності цього Закону зареєстрована із цим найменуванням. В інших випадках пріоритет надається релігійній організації, яка першою подала документи для реєстрації чи звернулась задля резервування ім'я.

Для резервування власного найменування релігійні організації можуть повідомити відомості про себе спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань або Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям.

Порядок резервування найменувань релігійних організацій встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Правовий захист поширюється тільки на найменування зареєстрованих релігійних організацій та релігійних організацій без статусу юридичної особи, що повідомили відомості про себе спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській чи Севастопольській міським державним адміністраціям, на які покладається обов'язок резервування найменування таких організацій у порядку, визначеному чинним законодавством.

Стаття 15. Статути релігійних організацій

1. Релігійна організація діє на підставі статуту (положення).
2. Статут релігійної громади ухвалюють члени громади на загальних зборах. У разі, якщо релігійна громада входить до складу релігійного об'єднання, статут релігійної громади має бути погоджений чи затверджений відповідним органом (посадовою особою) релігійного об'єднання, до складу якого вона входить, якщо це передбачене статутом об'єднання.
3. Статут релігійної установи затверджує засновник.
4. Статут релігійного об'єднання затверджують збори засновників або орган, що утворює таке об'єднання відповідно до внутрішніх настанов релігійних організацій.
5. Статут релігійної організації повинен містити відомості про:

- 1) повне та скорочене (у разі наявності) найменування релігійної організації;
- 2) організаційно-правову форму релігійної організації;
- 3) віросповідну належність релігійної організації та її цілі;
- 4) місцезнаходження релігійної організації;
- 5) найменування адміністративно-територіальної одиниці або декількох одиниць, на які розповсюджується діяльність релігійної організації;
- 6) органи управління релігійної організації, порядок їх утворення, їхня компетенція, порядок прийняття ними рішень;
- 7) порядок вступу до релігійної організації та виходу з неї;
- 8) порядок набуття релігійною організацією майна та коштів;
- 9) порядок відчуження майна, що належить релігійній організації на праві власності;
- 10) порядок внесення змін до статуту релігійної організації;
- 11) порядок прийняття рішення про припинення релігійної організації;

12) порядок розв'язання майнових та інших питань у разі припинення релігійної організації.

6. Державні органи не мають права вимагати від релігійних організацій зазначати в їхніх статутах відомості інші, ніж зазначені в частині п'ятій цієї статті.

7. Статут може містити й інші положення, пов'язані з особливостями створення або діяльності релігійної організації.

8. Документи, які визначають віросповідну доктрину, регулюють інші внутрішні питання релігійної організації, не підлягають реєстрації в державних органах.

У випадку реєстрації релігійних організацій, що належать до релігійних течій, які не представлені в Україні, а також представництв закордонних релігійних об'єднань і центрів, які належать до релігійних течій, що не представлені в Україні, органом реєстрації для проведення комплексного дослідження можуть бути витребувані у релігійної організації документи, що визначають її віросповідну доктрину.

Стаття 16. Документи, що подаються для реєстрації релігійних організацій і представництв закордонних релігійних об'єднань і центрів

1. Для реєстрації релігійної громади подається заява, засвідчена підписами не менш як десяти осіб з повною цивільною дієздатністю, що утворили релігійну громаду. До заяви додаються такі документи:

1) статут релігійної громади у трьох примірниках;

2) два примірники реєстраційної картки встановленого зразка на проведення реєстрації юридичної особи, що включає відомості про засновників релігійної громади: прізвище, ім'я, по батькові, рік народження та місце проживання;

3) рішення зборів засновників про ухвалення статуту релігійної громади.

2. Для реєстрації релігійної установи подається заява встановленого зразка, засвідчена підписом керівника релігійної організації, що засновує релігійну установу. До заяви додаються такі документи:

1) статут релігійної установи у трьох примірниках;

2) два примірники реєстраційної картки встановленого зразка на проведення реєстрації юридичної особи, що включає відомості про засновників релігійної установи;

3) копія свідоцтва про реєстрацію релігійної організації, що засновує релігійну установу;

4) копія статуту релігійної організації, що засновує релігійну установу;

5) рішення про створення релігійної установи, прийняте в порядку, передбаченому статутом релігійної організації, що засновує релігійну установу.

3. Для реєстрації релігійного об'єднання подається заява, засвідчена підписом уповноважених представників (уповноваженого представника) загальних зборів засновників або органу, що утворює таке об'єднання відповідно до внутрішніх настанов релігійних організацій. До заяви додаються:

1) статут релігійного об'єднання у трьох примірниках;

2) два примірники реєстраційної картки встановленого зразка на проведення реєстрації

юридичної особи, що включає відомості про засновників релігійного об'єднання;

3) перелік релігійних організацій, що входять до складу релігійного об'єднання на момент подання документів;

4) копії свідоцтв про реєстрацію усіх релігійних організацій, що входять до складу релігійного об'єднання на момент подання документів;

5) рішення про утворення релігійного об'єднання.

4. Для проведення реєстрації представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру особа, що має належним чином оформлені повноваження представляти в Україні відповідне закордонне релігійне об'єднання чи центр, подає заяву встановленого зразка, засвідчену підписом уповноваженого представника такого об'єднання чи центру. До заяви додаються такі документи:

1) статут або положення закордонного релігійного об'єднання чи центру, що утворює в Україні своє представництво;

2) рішення про створення представництва;

3) документ, що підтверджує повноваження особи діяти від імені закордонного релігійного об'єднання чи центру.

5. Зазначені у цій статті документи, що подаються (надсилаються рекомендованим листом) для проведення реєстрації повинні бути викладені державною мовою України. Установчі документи закордонного релігійного об'єднання чи центру, а також документи, що підтверджують повноваження особи діяти від імені закордонного релігійного об'єднання чи центру, мають бути легалізовані відповідно до чинного законодавства України та з урахуванням порядку, передбаченого національним законодавством країни

реєстрації закордонного релігійного об'єднання чи центру. Документи, складені іноземною мовою, подаються для реєстрації разом із їх перекладом на українську мову, засвідчені в установленому порядку.

6. Реєстраційна картка заповнюється машинодруком або від руки друкованими літерами. Якщо документи надсилаються державному реєстратору рекомендованим листом, справжність підпису (підписів) заявника (заявників) на реєстраційній картці (заяві) повинна бути нотаріально засвідчена.

7. Органи державної влади не мають права вимагати від релігійних організацій документи та відомості інші, ніж визначені цим Законом для проведення реєстрації.

8. Якщо документи для проведення реєстрації релігійної організації подаються засновниками (заявником) цієї організації, в органі реєстрації додатково пред'являється офіційний документ, що посвідчує особу заявників (заявника).

Якщо документи для проведення реєстрації релігійної організації подаються особою, уповноваженою засновником (засновниками) такої організації, в органі реєстрації додатково пред'являється офіційний документ, що посвідчує її особу та надається документ, що засвідчує її повноваження.

9. Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації залишають без розгляду заяву та документи, які подані для проведення державної реєстрації юридичної особи, якщо:

1) заява та документи подані за неналежним місцем проведення реєстрації або до неналежного органу;

2) документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами п'ятою та шостою цієї статті;

3) до органу реєстрації надійшло рішення суду щодо заборони у проведенні реєстраційних дій;

4) документи подані не в повному обсязі;

5) документи подано особою, яка не має на це повноважень.

10. Про залишення документів, які подані для проведення реєстрації релігійної організації, без розгляду засновнику або уповноваженій ним особі протягом трьох робочих днів з дати їх надходження органом реєстрації видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для проведення реєстрації релігійної організації, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення реєстрації релігійної організації, без розгляду не перешкоджає засновниками (засновнику) або уповноваженій ним особі повторно звернутись до органу реєстрації у загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду, або оскаржити дії органу реєстрації у суді.

Стаття 17. Порядок та строки проведення реєстрації релігійних організацій і представництв закордонних релігійних об'єднань і центрів

1. Реєстрацію здійснюють:

1) релігійних громад, окрім громад, що належать до релігійних течій, які не представлені в Україні – Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації за місцезнаходженням релігійної громади;

2) релігійних установ – орган, що здійснив реєстрацію релігійної організації, що засновує релігійну установу, а при наявності кількох засновників, що зареєстровані в різних регіонах України – спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань;

3) місцевих релігійних об'єднань – Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації за місцезнаходженням такого об'єднання;

4) всеукраїнських релігійних об'єднань, установ та представництв закордонних релігійних об'єднань чи центрів, а також релігійних організацій, що належать до релігійних течій, які не представлені в Україні – спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань;

2. Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації зобов'язані перевірити документи, подані для реєстрації релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру, на відповідність чинному законодавству України.

3. Для проведення реєстрації релігійних організацій, що належать до релігійних течій, які не представлені в Україні, а також представництв закордонних релігійних об'єднань і центрів, які належать до релігійних течій, що не представлені в Україні, спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань забезпечує проведення комплексного дослідження відповідності законодавству України віросповідної доктрини та практики діяльності релігійних організацій, що належать до цієї релігійної течії. Порядок проведення комплексного дослідження встановлюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань.

4. Рішення про реєстрацію релігійної громади та релігійної установи (окрім релігійної громади, що належать до релігійних течій, які не представлені в Україні) або про відмову у такій реєстрації приймається у двомісячний термін з моменту надходження до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації усіх документів, передбачених цим

Законом.

5. Рішення про реєстрацію релігійного об'єднання або про відмову у такій реєстрації приймається у двомісячний строк з моменту надходження до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації усіх документів, передбачених цим Законом.

6. Рішення про реєстрацію в Україні представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру, окрім випадків, коли такі об'єднання і центри належать до релігійних течій, які не представлені в Україні, або про відмову у такій реєстрації приймається у тримісячний строк з моменту надходження до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань усіх документів, передбачених цим Законом.

7. Рішення про реєстрацію релігійних організацій, що належать до релігійних течій, які не представлені в Україні, а також представництв закордонних релігійних об'єднань і центрів, які належать до релігійних течій, що не представлені в Україні, або про відмову у такій реєстрації приймається у шестимісячний строк з моменту надходження до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань усіх документів, передбачених цим Законом.

8. У разі прийняття рішення про реєстрацію релігійної організації чи представництва закордонного релігійного об'єднання або центру, спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації у п'ятнадцятиденний строк від моменту прийняття такого рішення видають засновникам релігійної організації (або надсилають рекомендованим листом) свідоцтво про реєстрацію, оформлене державним реєстратором.

З метою проведення реєстрації релігійної організації та оформлення відповідного свідоцтва орган, що прийняв рішення про її реєстрацію, невідкладно надсилає дані про таку релігійну організацію державному реєстратору у відповідному виконавчому комітеті міської ради міста обласного значення або у районній, районній у містах Києві та Севастополі державній адміністрації за місцезнаходженням релігійної організації.

9. Рішення про відмову у реєстрації повідомляється заявнику в десятиденний строк від дня його прийняття.

10. Порушення встановленого цим Законом строку прийняття рішення про реєстрацію релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру або про відмову у такій реєстрації може бути оскаржено у судовому порядку.

11. У разі внесення змін до статутних документів зареєстрованої релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру, ці організації зобов'язані у місячний строк подати до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Раду міністрів Автономної Республіки Крим, обласну, Київську або Севастопольську міську державну адміністрацію, що здійснили їхню реєстрацію, такі документи:

- 1) заяву про реєстрацію зазначених змін, підписану уповноваженим представником;
- 2) рішення повноважного органу релігійної організації про внесення змін до статуту;
- 3) статут в двох примірниках з унесеними змінами;
- 4) оригінали статуту релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру.

З метою внесення відповідних змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців зареєстровані релігійні організації – юридичні особи разом з цим подають до органу, що здійснив їх державну реєстрацію, також документи, визначені статтею 19 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців».

Зміни у статутних документах реєструються у порядку, передбаченому для реєстрації релігійних організацій, протягом місяця з моменту надходження документів до органу реєстрації.

12. При розгляді питання про реєстрацію релігійної організації мають право бути присутніми її представники.

13. Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань веде реєстр релігійних організацій.

Стаття 18. Відмова у реєстрації релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру

1. Підставами для відмови у реєстрації релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру є:

1) суперечність Конституції чи законам України задекларованих у статутних документах цілей релігійної організації чи цілей, задекларованих у статутних документах закордонного релігійного об'єднання чи центру, що має намір утворити в Україні своє представництво;

2) невідповідність установчих документів вимогам статей 14 та 15 цього Закону;

3) подання на реєстрацію документів, що містять недостовірні або неправдиві відомості;

4) неправомочність засновників (чи засновника), які ухвалили рішення про створення релігійної організації, створювати таку організацію;

5) невідповідність законодавству України віросповідної доктрини чи практики діяльності релігійних організацій, які належать до релігійної течії, що не представлена в Україні.

2. Рішення про відмову у реєстрації релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру повинно містити детальне обґрунтування та із зазначенням підстави для відмови повідомляється заявникам письмово у десятиденний строк після його прийняття. Відмова у реєстрації не може ґрунтуватись на текстуальній чи термінологічній розбіжності між положеннями статуту та Конституцією чи законами України.

3. Рішення про відмову в реєстрації релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру не позбавляє права на повторне звернення для реєстрації після усунення причин, що стали підставою для відмови у реєстрації.

4. Рішення про відмову в реєстрації релігійної організації, представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру може бути оскаржено в судовому порядку.

Стаття 19. Припинення релігійної організації – юридичної особи, припинення діяльності представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру, заборона діяльності релігійної організації

1. Релігійна організація – юридична особа може бути припинена в порядку, передбаченому її статутом (положенням), за рішенням органу, що відповідно до статуту (положення) релігійної організації уповноважений приймати рішення про її припинення, чи за рішенням суду.

2. Припинення зареєстрованої релігійної організації проводиться відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців».

3. Релігійна організація – юридична особа є такою, що припинилася, з дати внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців.

4. У судовому порядку релігійні організації – юридичні особи можуть бути припинені у разі:

1) допущення при їх створенні порушень, які не можна усунути (виявлення, що подані на реєстрацію документи релігійної організації були сфальсифіковані чи підроблені, або до них були свідомо внесені неправдиві відомості);

2) систематично порушують встановлений законом порядок проведення публічних релігійних заходів.

5. Діяльність представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру припиняється:

1) у разі ліквідації закордонного релігійного об'єднання чи центру, що заснував представництво;

2) за рішенням закордонного релігійного об'єднання чи центру, що заснував представництво;

3) у судовому порядку – у разі допущення при реєстрації порушень, які не можна усунути (виявлення, що подані на реєстрацію документи релігійної організації були сфальсифіковані чи підроблені, або до них були свідомо внесені неправдиві відомості).

6. Діяльність релігійної організації забороняється в судовому порядку, якщо релігійна організація чи представники, що мають право діяти і діють від її імені:

1) здійснюють діяльність, що загрожує життю, здоров'ю, свободі чи безпеці особи;

2) систематично спонукають осіб до невиконання їхніх конституційних обов'язків або до дій, що супроводжуються грубими порушеннями громадського порядку чи порушенням майнових прав фізичних чи юридичних осіб;

3) розпалюють своїми діями релігійну, расову чи міжетнічну ворожнечу;

4) систематично порушують вимоги частини восьмої статті 5 цього Закону;

5) систематично перешкоджають особам в отриманні обов'язкової освіти;

6) схиляють учасників релігійної організації чи інших осіб до самогубства;

7) перешкоджають протиправними засобами вільному виходу з релігійної організації її учасників;

7. Справи про припинення релігійної організації – юридичної особи, про припинення діяльності представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру, про заборону діяльності релігійної організації суд розглядає за позовною заявою органу, що здійснив реєстрацію релігійної організації чи представництва закордонного релігійного об'єднання чи центру, або прокурора в порядку, визначеному законодавством України.

8. Заборона діяльності релігійної організації – юридичної особи має наслідком її припинення.

Розділ III

ПРАВА ФІЗИЧНИХ ОСІБ ТА РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ,

ПОВ'ЯЗАНІ ІЗ СВОБОДОЮ СОВІСТІ, СВІТОГЛЯДУ ТА ВІРОСПОВІДАННЯ

□

Стаття 20. Релігійні обряди і церемонії

1. Богослужіння, релігійні обряди, церемонії та процесії безперешкодно проводяться в культових будівлях і приміщеннях, а також на прилеглих до них територіях, що належать релігійним організаціям чи на законних підставах використовуються ними, у місцях окремих чи масових поховань, та у місцях паломництва.

Релігійні обряди та церемонії можуть проводитись релігійною організацією чи особами, які мають право діяти та діють від імені такої організації, також за місцем проживання члена (членів) цієї релігійної організації.

2. Богослужіння, релігійні обряди, церемонії можуть проводитися у державних органах та органах місцевого самоврядування, установах, організаціях та на підприємствах за згодою їхнього керівництва, а у військових частинах Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, – за згодою їхнього командування.

3. Богослужіння, релігійні обряди та церемонії у квартирах, будинках та будівлях, що належать фізичним чи юридичним особам, здійснюються за згодою власника, уповноваженої ним особи чи особи, що на законних підставах користується таким нерухомим майном.

4. Богослужіння та релігійні обряди в закладах охорони здоров'я, в дитячих закладах соціальної підтримки (догляду), в стаціонарних установах для престарілих та інвалідів,

установах пенітенціарної системи проводяться на прохання осіб, які перебувають в них, або за ініціативою релігійних організацій. Адміністрація зазначених закладів та установ сприяє проведенню релігійних заходів, спільно з релігійними організаціями визначає час та інші умови проведення богослужінь, обрядів та церемоній.

5. Командування військових частин Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, надає можливість військовослужбовцям відповідно до їхнього віросповідання брати участь у богослужіннях, проведенні релігійних обрядів та церемоній без порушення вимог статутів Збройних сил України чи інших військових формувань.

Богослужіння, релігійні обряди та церемонії у військових частинах Збройних Сил України та інших військових формуваннях, утворених відповідно до законів України, проводяться на прохання військовослужбовців цих частин і формувань, за ініціативою їх командування або релігійних організацій. Час та інші умови проведення богослужінь, обрядів та церемоній визначаються командуванням військових частин і формувань спільно з релігійними організаціями.

6. В інших випадках публічні богослужіння, релігійні обряди, церемонії та процесії (ходи) проводяться в загальному порядку, визначеному для проведення зборів, мітингів, походів та демонстрацій.

7. На прохання працівника, студента чи батьків учня керівництво підприємств, установ, організацій та навчальних закладів надає їй/йому право на участь у богослужіннях, релігійних обрядах та церемоніях, визначених віросповіданням, до якого належить працівник, студент чи учень, окрім випадків, коли особливості виробничого циклу або навчального процесу не дозволяють реалізувати таке право.

Працівник зобов'язаний відпрацювати час, наданий йому для участі у богослужіннях, релігійних обрядах чи церемоніях у позаробочий час або у інший спосіб, узгоджений з керівництвом підприємства, установи чи організації.

Стаття 21. Суспільно корисна діяльність релігійних організацій

Релігійні організації мають право здійснювати благодійну, освітню, культурну та іншу суспільно корисну діяльність безпосередньо або шляхом створення нових юридичних осіб у порядку, встановленому законодавством.

Стаття 22. Навчальні заклади релігійних організацій

1. Релігійні організації мають право засновувати навчальні заклади як у формі релігійних установ, так і в інших формах, передбачених чинним законодавством.

2. Релігійні навчальні заклади, утворені у формі релігійних установ – духовні навчальні заклади, мають право здійснювати свою діяльність без ліцензії на здійснення діяльності, пов'язаної з наданням послуг для підготовки священнослужителів і служителів інших необхідних їм релігійних спеціальностей, та без дотримання державних стандартів освіти.

3. Релігійні організації мають право встановлювати обмеження за світоглядною та віросповідною ознакою на надання освіти у духовних навчальних закладах.

4. Особи, які навчаються у духовних навчальних закладах користуються правами, встановленими законодавством України для студентів та учнів приватних навчальних закладів.

5. Викладачі та працівники духовних навчальних закладів прирівнюються у соціальних правах і гарантіях до відповідних категорій працівників приватних навчальних закладів.

Стаття 23. Міжнародні зв'язки та контакти віруючих та релігійних організацій

1. Віруючі одноосібно або колективно та релігійні організації мають право встановлювати

і підтримувати міжнародні зв'язки та прямі особисті контакти, включаючи організацію та здійснення закордонних паломництв, брати участь у релігійних заходах, що проходять за межами України.

2. Релігійні організації мають право направляти віруючих за кордон для навчання в релігійних навчальних закладах і приймати у себе з цією метою іноземців та осіб без громадянства.

3. Виключне право запрошувати іноземців та осіб без громадянства для проведення місіонерської, проповідницької чи іншої релігійної діяльності мають релігійні організації, що зареєстровані згідно з цим Законом.

4. Іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, можуть провадити місіонерську, проповідницьку чи іншу релігійну діяльність нарівні з громадянами України лише в тих релігійних організаціях, за запрошенням яких вони прибули в Україну. Вони не мають права без дозволу релігійних організацій втручатися в їхню діяльність чи виступати від їхнього імені, а також в будь-якій формі проповідувати релігійну нетерпимість, ображати почуття осіб у зв'язку з їхніми релігійними чи світоглядними переконаннями.

Стаття 24. Особливості майнового статусу релігійних організацій

1. Релігійні організації, що набули статус юридичної особи, мають право володіти, користуватися та розпоряджатися будь-яким майном, не вилученим з цивільного обороту, в тому числі грошовими коштами, валютними цінностями та цінними паперами, в Україні та за її межами, нарівні з іншими юридичними особами приватного права.

2. Релігійні організації мають право виготовляти, експортувати, імпортувати та розповсюджувати майно релігійного призначення, зокрема релігійну літературу, аудіо-, відео- та інші інформаційні матеріали релігійного змісту.

3. Релігійні організації мають право засновувати та утримувати вільно доступні місця

богослужінь та релігійних зібрань, а також місця, шановані в тій чи іншій релігії (місця паломництва).

4. Будівництво культових та інших будівель релігійними організаціями здійснюється в порядку, встановленому законодавством для об'єктів цивільного призначення.

5. Релігійні організації, які використовують у своїй діяльності майно, що є об'єктом культурної спадщини, мають дотримуватися вимог законодавства про охорону культурної спадщини.

6. Релігійні організації набувають права на землю у порядку та на умовах, встановлених Земельним кодексом України.

7. Релігійні організації мають право звертатися до фізичних та юридичних осіб по добровільні пожертви та отримувати їх.

8. Релігійні організації не мають права запроваджувати для віруючих обов'язкові майнові стягнення, збори та платежі.

9. Не може бути предметом застави майно, що належить релігійній організації та призначене для проведення богослужінь, релігійних обрядів, церемоній та забезпечення інших видів релігійної практики відповідно до внутрішніх настанов цієї організації (майно релігійного призначення). На таке майно не може бути звернено стягнення за виконавчими документами.

10. Повернення у власність релігійним організаціям культових будівель та іншого майна, яке було вилучено у релігійних організацій у державну власність, здійснюється в порядку, встановленому законом.

11. Відчуження культових будівель та іншого майна релігійного призначення, що

перебуває у державній чи комунальній власності, іншим суб'єктам, ніж релігійні організації, забороняється.

Стаття 25. Особливості користування релігійними організаціями майном, що перебуває у державній чи комунальній власності

1. Релігійні організації мають право використовувати для своїх потреб культове та інше майно, що перебуває у державній та комунальній власності.

2. До повернення у встановленому законом порядку у власність релігійних організацій культових будівель та іншого майна релігійного призначення, яке було вилучено у релігійних організацій у державну власність, або передачі у власність релігійних організацій культових будівель чи їх комплексів, які держава чи територіальні громади відтворили після того, як вони були повністю або частково знищені, таке майно, якщо воно перебуває у державній чи комунальній власності, передається органами, уповноваженими управляти відповідним майном, у безоплатне користування релігійних організацій.

3. Релігійна організація, що претендує на передачу їй у безоплатне користування культових будівель та іншого майна, що перебуває у державній чи комунальній власності, звертається із заявою до органу, уповноваженого управляти таким майном. Орган, уповноважений управляти культовим майном, що перебуває у державній чи комунальній власності, зобов'язаний розглянути таку заяву у місячний строк та письмово повідомити заявника про результати розгляду.

4. Органи, уповноважені управляти майном релігійного призначення, що перебуває у державній чи комунальній власності та не використовується за призначенням, зобов'язані передати таке майно у безоплатне користування релігійній організації у розумний строк, потрібний для забезпечення законних інтересів добросовісних користувачів цього майна, окрім майна, що не підлягає передачі у користування релігійним організаціям.

5. Культові будівлі та споруди на території військових частин Збройних Сил та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, установ пенітенціарної

системи та інших режимних об'єктів чи об'єктів з особливим режимом допуску або перебування, відчуженню чи передачі у постійне безоплатне користування не підлягають.

6. Перелік майна релігійного призначення, що не підлягає передачі у користування релігійних організацій, затверджує Кабінет Міністрів України.

7. У разі, коли на передачу у безоплатне користування того самого майна релігійного призначення, що перебуває у державній чи комунальній власності та не використовується за призначенням, претендують дві чи більше релігійні організації, орган, уповноважений управляти таким майном, за заявами релігійних організацій приймає рішення про передачу такого майна у безоплатне користування одній з них, з урахуванням прав релігійних організацій, яким належало це майно до переходу у власність держави.

8. Рішення органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з питань користування майном релігійного призначення та іншим майном можуть бути оскаржені в судовому порядку.

Стаття 26. Господарська діяльність релігійних організацій

1. Релігійні організації, що набули статусу юридичної особи, можуть поряд зі своєю основною діяльністю здійснювати господарську, якщо ця діяльність відповідає меті, для якої вони були створені, та сприяє її досягненню. Надходження від цієї діяльності не підлягають розподілу між членами релігійної організації чи її засновниками та можуть використовуватись виключно для забезпечення статутної діяльності цієї релігійної організації.

2. Релігійні організації для виконання своїх статутних завдань мають право засновувати інші юридичні особи – суб'єкти господарювання, які створюються і діють у порядку, визначеному законодавством.

Стаття 27. Трудові відносини та соціальний захист осіб, які працюють у релігійних організаціях та створених ними підприємствах, установах і закладах

1. Релігійні організації в порядку, передбаченому їхніми статутами, мають право приймати на роботу, призначати та обирати на керівні та інші посади громадян України, а також іноземців та осіб без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах.

2. На осіб, які працюють у релігійних організаціях на умовах трудового договору поширюється законодавство про працю.

3. На працівників релігійних організаціях, включаючи тих, хто працює на виборних посадах, а також на церковно- та священнослужителів поширюється законодавство про загальнообов'язкове державне соціальне страхування та про оподаткування доходів фізичних осіб.

Розділ IV

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА В СФЕРІ СВОБОДИ СОВІСТІ, СВІТОГЛЯДУ ТА ВІРОСПОВІДАННЯ

□

Стаття 28. Забезпечення виконання та дотримання законодавства про свободу совісті, світогляду, віросповідання та релігійні організації

Контроль за виконанням та дотриманням законодавства про свободу совѣсти, світогляду, віросповідання та релігійні організації здійснюють в межах компетенції спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, інші центральні та місцеві органи виконавчої влади та виконавчі органи місцевого самоврядування.

Стаття 29. Повноваження спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань щодо забезпечення виконання та дотримання законодавства про свободу совѣсти, світогляду, віросповідання та релігійні організації

1. Головним державним органом, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері свободи совѣсти, світогляду та віросповідання, є спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань.

2. Основними завданнями спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань є:

1) забезпечення реалізації права кожного на свободу совѣсти, світогляду та віросповідання;

2) здійснення реєстрації релігійних організацій відповідно до цього Закону;

3) ведення реєстру релігійних організацій;

4) проведення комплексних досліджень відповідності законодавству України віросповідної доктрини та практики діяльності релігійних організацій;

5) надання офіційних роз'яснень законодавства про свободу совѣсти, світогляду та віросповідання, аналіз практики його застосування та міжнародного досвіду у цій сфері,

підготовка пропозицій щодо вдосконалення національного законодавства;

6) надання консультаційної допомоги органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування, юридичним і фізичним особам у застосуванні законодавства про свободу совісті, світогляду, віросповідання та релігійні організації;

7) забезпечення в межах наданих законом повноважень виконання та дотримання законодавства про свободу совісті, світогляду, віросповідання та про релігійні організації.

Стаття 30. Відповідальність за порушення законодавства про свободу світогляду, віросповідання та релігійні організації

Порушення законодавства України про свободу світогляду, віросповідання та релігійні організації тягне за собою відповідальність згідно і законами України."

□

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності через шість місяців з дня його опублікування.
2. Визнати такою, що втратила чинність Постанову Верховної Ради УРСР від 23 квітня 1991 року "Про порядок введення в дію Закону України "Про свободу совісті та релігійні організації" (Відомості Верховної Ради УРСР 1991 р., № 25, ст. 284; Відомості Верховної Ради України, 1994, № 13, ст. 67).
3. У статті 82 Земельного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р.,

№ 3-4, ст. 27; 2004, № 7, ст. 48; № 35, ст. 416):

після частини третьої доповнити новою частиною такого змісту:

"4. Релігійні організації, зареєстровані в Україні, мають право набувати у власність земельні ділянки для будівництва та обслуговування споруд релігійного призначення та ведення іншої діяльності в порядку та на підставах, встановлених цим Кодексом для юридичних осіб України".

У зв'язку з цим частину четверту вважати частиною п'ятою.

4. У Законі України "Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 31-32, ст. 263; 2006 р., № 37, ст.. 310):

частину другу статті 3 перед словом "благодійних" доповнити словами "релігійних та";

статтю 3 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

"5. Спеціально уповноважений орган виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації здійснюють реєстрацію релігійних організацій та видають таким організаціям свідоцтво про державну реєстрацію, оформлене державним реєстратором у відповідному виконавчому комітеті міської ради міста обласного значення або у районній, районній у містах Києві та Севастополі державній адміністрації за місцезнаходженням юридичної особи.";

в абзацах п'ятому і шостому частини першої статті 6 після слів "відповідно до частини четвертої" доповнити словами "та п'ятої";

частину другу статті 7 доповнити абзацом такого змісту:

"установлює за погодженням з спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань регламент передачі державному реєстратору даних про юридичних осіб, зареєстрованих відповідно до частини п'ятої статті 3 цього Закону";

статтю 9 доповнити новою частиною такого змісту:

"17. Оформлення свідоцтва про державну реєстрацію, а також вчинення інших реєстраційних дій щодо юридичних осіб, зареєстрованих відповідно до частини п'ятої статті 3 цього Закону, здійснюються державним реєстратором у відповідному виконавчому комітеті міської ради міста обласного значення або у районній, районній у містах Києві та Севастополі державній адміністрації за місцезнаходженням юридичної особи на підставі даних, наданих державному реєстратору органом, що здійснює реєстрацію релігійної організації, за регламентом, встановленим спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації за погодженням з спеціально уповноваженим органом виконавчої влади з питань світогляду та віросповідань."

5. У статті 6 Закону України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст.190; 2007 р., № 33, ст.442):

друге речення частини першої викласти у наступній редакції:

"Командування військових частин Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, надає можливість військовослужбовцям, відповідно до їхнього віросповідання, брати участь у богослужіннях, проведенні релігійних обрядів та церемоній без порушення вимог Статутів Збройних Сил України.";

частину четверту статті 6 виключити.

У зв'язку з цим частини п'яту та шосту вважати відповідно частинами четвертою та п'ятою.

6. Релігійні організації, статути яких зареєстровані на момент набрання чинності цього Закону, можуть продовжувати свою діяльність на підставі цих статутів без перереєстрації та із збереженням їхнього найменування.

7. Релігійні об'єднання, в найменуванні яких на момент набрання чинності цього Закону є слово "Україна" та похідні від нього, мають право при реєстрації зберегти існуюче найменування.

8. Кабінету Міністрів України у шестимісячний строк після опублікування цього Закону:

1) підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом;

2) привести у відповідність із цим Законом свої нормативно-правові акти, забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону;

3) прийняти нормативно-правові акти, необхідні для виконання цього Закону.

9. Цей Закон застосовується до відносин, що виникли після набрання ним чинності.

